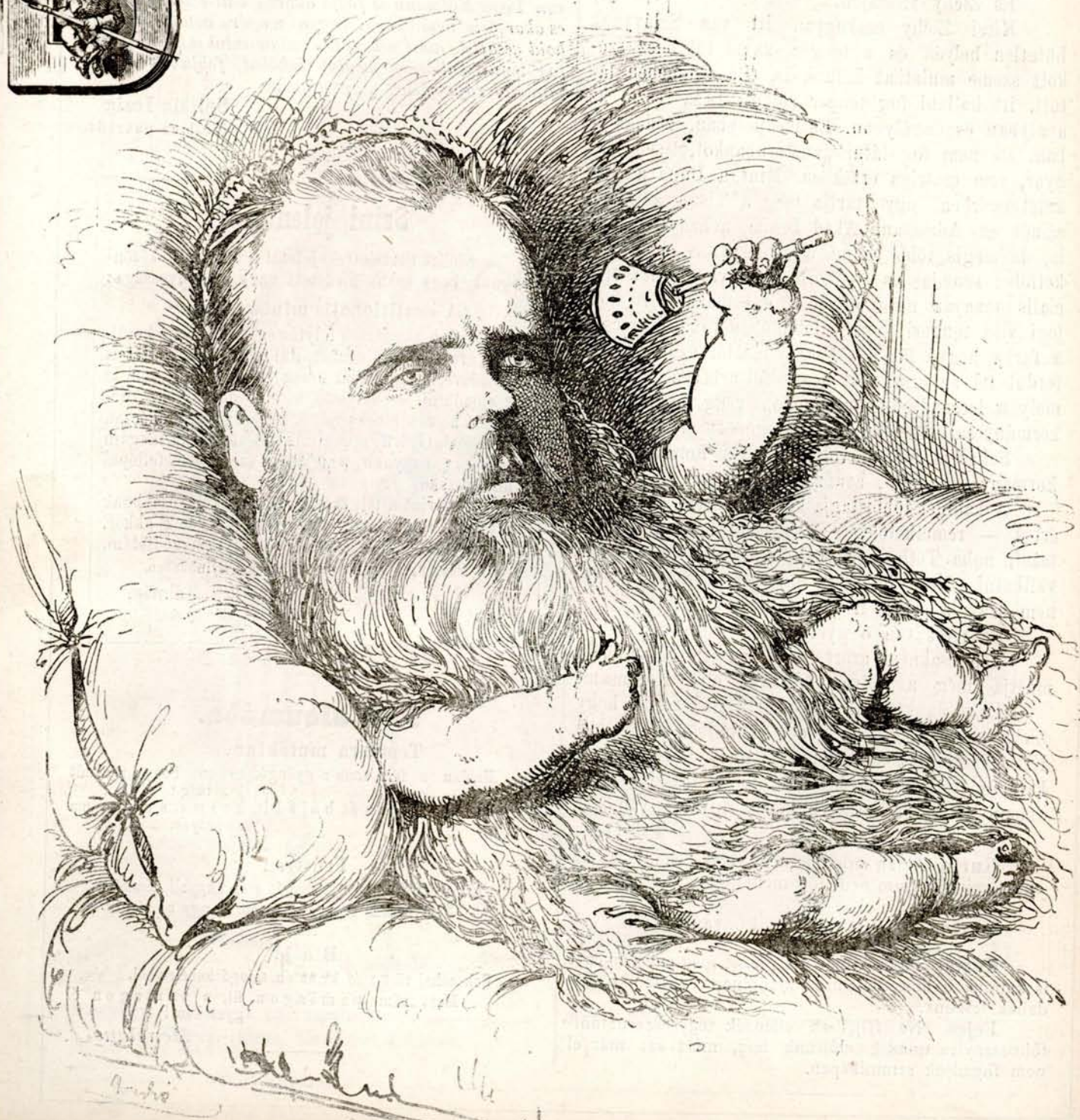

BORSSZEM JANKÓ

Zichy József.

Tengerre magyar!
És Zichy Fiuméba megy.
Fauteuilbe kormányzó!
És Zichy visszajön.

Kicsi Zichy csakugyan itt van Szilváynak hűletlen helyén és a tenger zajgó tükréhez szokott szeme multhat nálunk is. Ha Fiumében láttott, itt hallani fog tenger zöldet. Lesz része az apályban és dagályban. Eszmeapályban, szódagályban. De nem fog látni „austernbankot,” sem magyar, sem osztriga értékben. Mint a Duna a Feketetengerben, úgy tartja meg a Tisza a maga színét ez Adriában. Akad benne néhány gyöngy is, de mégis több benne a spongya. S ebből van kétféle: szomjas és — törló spongya. Annak specialis magyar neve szívacs; ezé makacs. A közjogi vita tengeri kigyója lebukóban van; még csak a farka hegye látszik. Csapkodásától azonban nem fordul fel az országnak negyedfél árboczu fregátja, mely a lecsendesült hullámokon reng s melynek kormányosai közé Zichy is szegődött most.

Sohasem hittem volna, hogy hormányzóbul kormányossá lenni, avanzsmán.

A kabinet többi tagja közt s közöttte az egyetértés — remélhetőleg — sohasem fog megzavartatni, noha Tóth Vilmosmal teljesen szint nem fog vallhatni. Mert ha az új minister hirtelen is, de nem szakála színében az.

De mért van ő gyermeknek rajzolva?

Tán csaknem azért, mert az ifju államférfiu multja még a pólya korszakát éli? Koránsem.

Ezzel Jankó csak azt akarta kifejeezni, hogy Zichy még eddig nem adott semmiféle concessiót. Krisztkindliszerű ártatlanság, mely ha tuléli a karácsonyt, aránylag hosszabb ideig tartott, mint amennyire kövér voltához képest hivatta van.

B. J.

Kurta. Aztán mondja még valaki, hogy ez az egész miniszterium nem jött-ment!

Fejes. No, no!

Kurta. Hát Szilávy jött, Lónyay ment.

Kurta. Tiszánk már volt, most még egy Ghyczyt is kapunk a honvédelemre. Maholnap egészen baloldaliak leszünk.

Fejes. Ne félj, az ellenzék egy csernátóniföhossznyira mindig előttünk lesz, mert azt már el nem fogadjuk semmiképen.

Tünődés.

Ahá! Csak mostand jövök arra rá, hoid a Tiszo Kalmann miért osztott a Csernetónit, hoid a Lónaitul kérje botschánatot. Nem törhette tudnilik a Tiszo Kalmann ór, hoid a Lónái ór szerezte pizt. Mert a Herr von Tiszo Kalmann is fogja akarni leni ezzer premier, es akor ő is nem akarja hagyni magára aztat mondani hoid gesüftel, amit neki tántolantán antul is kelemelleneb fog lenni hallani, mentul inkábat fogja érezni a janusító ráphogásch alaposchágát.

Spitzig Iczig
fidjelmes patriót.

Szini jelentés.

Alólirt tisztelettel jelenti a baloldali közönségnek, hogy sokat hirdetett nagy látványossága:

„A coalitionalis miniszterium“

leküzdhetlen akadályok folytán egyhamar nem kerülhet színre — de mindazonáltal minden elkövetetett arra nézve, hogy habár e nagyszabású mű nem is fog előadatni, — helyette kisebb bohózatok, parlamenti heczek híres pojátszótársaságának bohócjai, Csernátóni, Gyórfy stb. által rendeztessenek, magam is egy-egy nagyobb whigjátéki szerepben fellépni szándékozván.

E szerint a téli saison a legmulatságosabbnak ígérkezik, amit még tökéletesíteni vélek akkor, midőn gyermekszerepekre Csávolszkyt szerződöttem.

Pesten, a sándorutczai országos színházban.

Geszti Kálmán,
szinizgató.

Nők albumába.

Tempora mutantur . . .

Hajdan a férfi szem a gyöngéd nemen, hogy ha akadt
meg:
Kellemet és báj t lelt, kelme s a baj ma helyén.

Frustra!

Azt mondják pirostija magát szép angyali nőcském,
Nem bánom tegye, ha intem is ugy se pirul.

B a j!

Sok sóhaj tört már ki az én sajgó kebelemből,
Mert nóm pamlagon ül, s parlagon él
gyerekem!

Menelaus.

Exitus.
TANÁCS TEREM

Magyary. Engedje hát ajánlanom
Frau Mám, kíséretem s károm.

Frau Mám. Bin weder Frau, bin weder Mám
Und gifti géh allan i hám.

A' magyar kormányokrul való harmadik könyv

mely elébetek adgya

miképpen következének vala egymásra a magyar kormányok.

(A' magyar nemzet megevéen az ew saját fíjait, annyit fogyasztá rövid idő alatt, hogy neki nagyon sok kormányra volna szüksége.)

1. Andorássy penigh Vindobona várassában menvénn kormányozni, leküldetéek országigazgatni nevezetes gróf Lónyay és valának az ew miniszterei Tisza Lajos, Kerkapoly, Pauler, Tréfert, Wenckheim, Tóth Vilmos, és Szlávy.

2. A Lónyai-kormány penigh nemzé a harmadik kormányt, mellynek élére áll vala derék Szlávy. Miniszterei valának az előbbeniek és Zichy József.

3. És megevéenn ewket is a magyar parlamentáris rendszer, jewue az 'Sennyeiről nevezett kormány a' conservativekkel, kiket viszont csakhamaronta megsemmisitene a' belvillongás és elégületlenség.

4. Akkoronn penigh körültekéntvénn a' magyar urak, ugy találák, hogy emberök bőviben nem volna, mivelhogy már sok jó nevet elkoptattanak. Aki ugyanis kormányra juta, az rögtön gyűlöletessé lewn és így reászorulóának a' baloldalra, hol még le nem járt nevek találtathatának. Jöve a' Tisza-kormány; miniszterei valának Várady, Jókay, Ghyczy, Gyórfy, Huszár Imre, és P. Szathmáry Károly.

5. Elmulvänn nekik is csakhamar az ew népszerűségük és csillaguk lejárvänn, a' pártok ugy megúnák őket, hogy helyekbe állittanák a' Pulszkyak kormányát.

6. Megbukvänn ez is, jöve a' Horn Edosnak elegyes kormányja. Miniszterei valának: Degré Alajos, Helfy Ignác, Dobsa Lajos, Patay István és más senki, mert már senkitem foghatának.

7. Ez vala a' legrövidebb életű kormány a' magyarok fewldjénn, mert kebelében nagyviszátkodás dúla Patay István és a' zsidó miniszterelnök között és a' közvélemény ellenök fordula a' házban.

8. Utánna jött tehát a' Csiky Sándor kormányja. Miniszterei: Patay István, Csanyágyi, Madarász, Majoros, Mocsanyi, és Miletics.

9. Egy hétnek eltöltével beadák ök is lemondásukat, mert már senkinek sem kellenének és kinevezteték a Csávolszky kormányja. Tagjai: Törs Kálmán pénzügyekre, Hedegős Sándori vallásügyekre, Spiczényi Árpád kereskedelemre, a sarki hordár penigh kewzlekedésre.

10. Ekkor aztánn már az emberek mind népszerűtlenek lévén, többé kötélnek erejével sem lehetett minisztert fogni, minélfogvást kinevezteték a' borjuk és majmok közül való kormányt. Igy juta hires nevezetes Magyarország véginségre és pusztulásra.

Egyiptomi levelek.

— From our own Reményi Edegy. —

Alexandria, jan. 1.

Épen most érkezünk i d e, de azért o d a vagyok, sőt amoda. Ez az ármányos tenger! Megérdemli, hogy az a paczer Mendelssohn irt rá egy Ocean-symphoniát. No meg aztán csak az a Plotényi kellett még hozzá. Neki kutyabaja volt, nekem meg rókabajom. Ő eleget vélt tenni nagymestere iránt való ragaszkodásának, ha orrom alá tartja a lavoirt. S ezt az ideadást nevezi ő odaadásnak. Már sajnálom, hogy elhoztam magammal.

Alexandriát Nagy Sándor építette, egyike az aradi vértanuknak. Mily honfi-bú fogá el itt honfiszümet! Ráparancsoltam Plotényira, hogy ontson értem három könyüt, . . . különben az az egoista bizony csak magának sirt volna. De mért is nem hagytam otthon!

Elmentem megnézni azon obeliszket, melynek neve „Kleopatra tüje.“ Oh régiségek régisége! Mit lehet tenni Kleopatra tüjével? Ha levehetném és nyakravalómba tűzhetném!

Kairó, jan. 5.

Mennyire fáj nekem, hogy most Liszt Ferencnek nem csókolhatok kezét mindennap! Geniális ötlet volt, hogy bucsuzáskor egyik nagy fehér czérn-keztüjét kicsentem zsebéből. Most Plotényinek mindennap háromszor föl kell vennie e keztüüt, haja ugyis Liszt-formára van nyírva, képét le kell földnie zsebkendővel, és én csókolgatom a szent jobbkeztüüt. Majd le is fotografiroztatjuk magunkat ily állásban.

Sándorvárból a sivatagon jöttünk keresztül vasuton. Vámbéry Mandi jutott eszembe, a ki szintén így utazott Bokharába. Mennyi homok! Valóságos Rákos. Plotényinak egész nap porozni kellett ruháimat. Mégis jó, hogy elhoztam magammal. A sivatag berberjei mind az én „repülj fecské“-met dalolják s lovaik is azt nyeritik. Mikor megtudták, hogy én is berber vagyok, t. i. magyarember, roppantul megrültek.

Kairóba bevonulásom igen ünnepeyes volt. A khedive igen khedives ember és maga jött el értem hintóval a pályafőhöz. Plotényinak a bakra kellett ülnie. Azt hiszem kecskek voltak. Csak lassan haladhattunk a nagy tömegtől. Gyorsabban, hé! „Repülj kecském!“ A bakon azalatt az én Nend'orom (t. i. Plotim) Mendelssohnból hegedült valamit, hogy a sokaságot elűzze utunkból. Három kengyelfutó futott is előttünk, hirdelve, hogy: imhol jó a padisah első hegedüenucha.

De mert ez nem volt igaz, a három kengyelfutó rögtön karóba huzatott. Ezalatt Ploti folyton muzsikált. Este aztán mondtam neki: Ugy-e jobb Kairóban a h u z n i, mint k a r ó b a h u z a t n i?

Nevetett, mint kötelessége is. Mégis csak szeretem, hogy elhoztam magammal.

Kairó, jan. 10.

Ah, ez az Egyiptom! Ezt a kerek sivatagot járom én! Ez az egész ország egyetlenegy óriási régiség. Menynyi pyramis! Plotényi, utasításom szerint már be is pa-

kolt egyet. Nem a magam számára, ments' isten, hiszen csak a nemzetnek gyűjtök. Ezt a pyramist is a nemzeti színház számára szoktettem el. Jó lesz majd a Szentiványi álomban, ha Pyramus és Thisbe föllép.

Mily jól érzem magamat itt e gulák között! Gulás ország — gulyás ország!

Holnap adom első hangversenyemet. Egész Ázsia és Afrika itt lesz. Az abyssiniai lapok külön tudósítókat küldenek. Nagy hatásra számítok, mert valóságos fecskeket fogok röpteni, melyeket Plotényi etet mindennap.

Kairó, jan. 12..

Megvolt a nagy hangverseny. Mily sokadalom, mily kairodalom! Egy páholyért fizettek 50 nőstény rabszolgát. Egy zártszékért 10 elefántfogat. Egy állóhelyért két hold földet, zsákokba töltve. A kasszát ostromlók Kairótól Tombnktuig sűrűn álltak a Saharán keresztül.

A páholyokban csupa előkelő Sphinxek ültek, mind-egyik 4000 éves. Az udvari páholyban Osiris és Isis istenek is megjelentek. Memnon szobra is eljött, ki a mostani alkirályról „Aga“ rangot nyert s azóta Agamemnon nevet visel; ő a leghiresebb egyiptomi zenekedvelő, de csak a napfölkeltkor muzsikál, én meg naplemente után.

Az alkirály gyönyörű obeliszkjei szépek; de oda-liszkjei sem utolsók; szörnyen tapsoltak s másnap 300 rendezvoust kaptam, és szint sphinxekkel, részint obeliszk-ekkel. Kairó legelőbbkelő s legrégebb mumiája megkínált kezével is. Persze, hogy elveszem — azaz hogy el-viszem.

Kairó, jan. 13.

Az alkirály számomra új érdemrendet fog alkotni. A repülő fecskéfark gyémántos csillagát, mely a hátgerincz végén viselendő, hol Európában a frakk fecskéfarkát szokás viselni. Az lesz majd csak a föltűnés, ha azzal végig sétálok a vácsi-utcán. Kérdezett, hogy Plotényinek is adjon-e valami kitüntetést? Azt mondtam, hogy ez nem szükséges, mert neki elég kitüntetés, hogy magammal hoztam és tanítványomnak nevezem.

Apropos! Az „abyssiniai Lloyd“ tudósítója arra, hogy én fecskéket röptettem, azt jegyzé meg gunyosan, hogy miért nem inkább sült galambokat. Ezért a khedive hadat izent Abissyniának, melyet nekem fog ajándékozni. Igen régi ország! Majd árendába adom odahaza.

Kairó, jul. 25.

Ma érkeztem vissza a Nilus partjairól. A vize olyan akár a Tiszavíz. Ittam belőle s aztán komponáltam egy „repülj ibiszem“-et. Krokogylust is láttunk. Az egyik egyenesen nekem jött és be akart kapni; de föltaláltam magam s azt kérdeztem tőle, melyik az ő nótája? Erre elmosolyodott s azt mondá, hogy:

„Boltozatos pinzegádor
Én vagyok az alligator

Hm!“

Persze, hogy elhuztam neki s erre örömeben csak a farkával legyintett meg, de úgy, hogy elhegeszédültem.

A luxuri obeliszklet letöröm és magammal viszem; majd megsztergályoztatom sétabotnak; — hjah, kis művész nagy bottal jár.

Este megkínált a khedive — törökséggel. Azt feleltem neki, hogy már tul vagyok rajta. Inkább a krokodilusokat avassa föl muzulmányokká. Legalább nem csaphatnának akkorákat az ember felé.

Kairó, jul. 26.

Ma majd hogy meg nem pukkadtam mérgemben. A krokargyéülusát ennek a Plotényinek! Tegnapelőtt megparancsolom neki, hogy egy sziklatemplomot vigyen el éjjel, és dugja az utitáskámba, — ma kérdezem, megtette-e, s ime a gyámoltalan azt meri mondani, hogy egymaga nem bírta el, mert nagyon nehéz. No tessék, hát ezért hoztam magammal? Holnap elküldöm haza, — ha ugyan el nem adom az itteni rabszolgavásáron Elbu-Zer-Áli basának.

„Hagyjátok hozzám jönni a t. ez. gyermekeket!“

— Előfizetési jagtatás. —

Hogy a dicső nemzethez intéztek már oly előfizetési szözetokat, melyekben rongyos, koszos, közönséges forintos bankónak kererves kiszorítására fölabajgatták: ez még hagyján. Legalább felnőtt embereknek szölt. De a gyermeknek kunyorálni: ez oly haladás, milyennel e nemben a világnak egy sajtója sem dicsekedhetik. Csak nekünk jutott ez a vivmány.

Szörül szóra így kunyorál egy új gyermeklap szerkesztője a praesumtivus előfizetőcskékhöz:

„Tudjuk mi azt jól; addig fogjátok czirógatni a kedves papát vagy mamát, míg postára nem (?) teszi azt a csekély előfizetési pénzt. S nem csak a kedves ifju előfizetők, de azok szüleiük számára is teljesítünk mindennemű megrendelést.

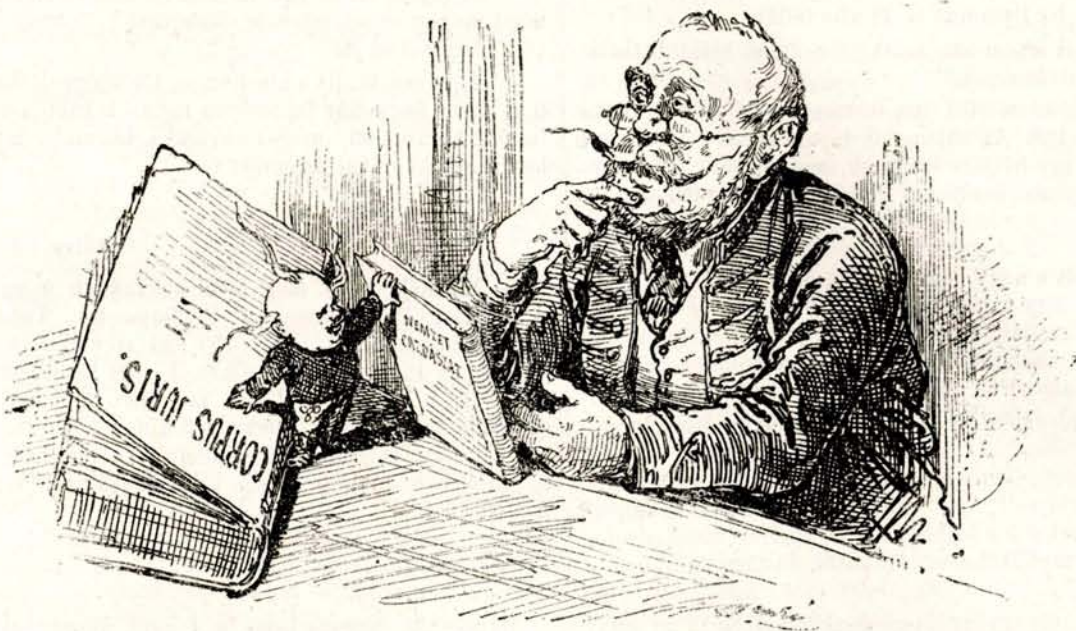
Olvasunk aztán ilyen szerkesztői levelezést:

Náthády Laczikának, Kehidán. Az álpacutlot posztálla tettük. Czak szopodaszsa, attul meddődöl. A dadának kezeit csókoljuk.

Piskolti Pelenkének, Szarvason. Az éjjeli nedvesítés elleni port postára tettük. A három krajczár fölöslegből szilva-kraupuszt vettünk. Provisióba betudunk 5) krt. Jézuska velünk!

Cseesenghy Szopomuknak, Turóczon. A közönséges túllszoplya (lutschbentel) a nagy kereslet folytán 10%-ival följobb rugott. Az első küldemény utban van. Küldjünk még? Pápuszi!

U j a e r a.

B. J. Elég volt már azt a vastag könyvet magolni, óh magyar! Ezt a vékonyabbat forgasd már most telhető szorgalommal.

sszehasonlitható nyelvészet.

Egy félrevonálthoz.

Azt beszélnek itt meg ott :
 Intrigálni szándokod.
 Bármilyen ügyes légy s ravasz,
 Ugy reményilem, nem igaz.
 Ne tedd; bukván, hős maradsz,
 De apróvá tesz a dacz.
 A ki bukott, még föláll —
 De a botlás, az halál;
 S bárha pártod ejte el,
 Pártot ütni még se kell.

NÉMET NYELVTAN.

Tanító. Mi a német neve annak a férfinak, a ki lop?

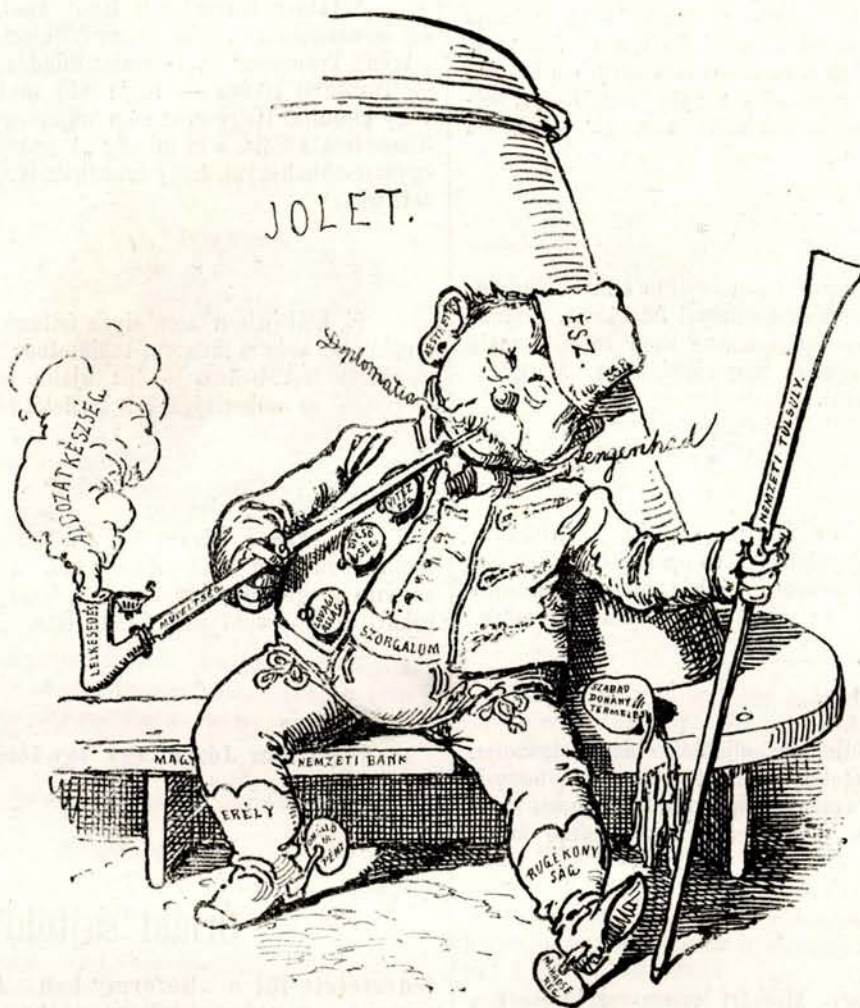
Gyerek. Spitzbube.

Tanító. Hát ha kisasszony?

Gyerek. Spitzeder.

Ábránd.

— Á la Árva Miska. —

„A hogyan én képzelem magamnak az én magyaromat.“

Telepítvényi törvényjavaslat.*)

1. §.

Telepítessék ki Pelagics nyomán Magyarország

*) Miután a telepítvényi javaslaton főrendek és alsóház megegyezni sehogysem képesek, csináltam egy rövidet s velőset melyen kétségtelenül megegyez mindenki.

B. J.

határai közül Miletics és mindenki, akinek kedve szottyán vele menni.

2. §.

Belsőséget ne kapjon, azt hagyja békével. Külsőséggül az övé mindaz a nagy külsőség, melynek neve: kívül tágasabb.

APRÓ HIREK.

— Szlávny miniszerelnök ur nem fogadta el Orczy bárónak, a nemzeti színház igazgatójának lemondását; sőt megelégedését fejezte ki az intendans eddigi működésével. A lapok ezt azzal magyarázzák, hogy ő exca soha sem jár színházba. Nekünk, mint elismert félhivatalos lapnak kötelességünk e célzatos hirt annyiban helyreigazítani, hogy Szlávny nem azért hagyta meg Orczyt, mivel nem jár színházba, hanem azért nem jár színházba mert meghagyta Orczyt.

* * *

△ Orczy Bódog b. tekintve azon állhatatosságot, melylyel magának a nemzeti színügyet feláldozza, grófnak fog kineveztetni, még pedig, tekintve azon módot, mely szerint minden új miniszer őt megerősíti, a gr. Meghagyatik reáruházásával.

* * *

= Orczy b. hir szerint be akarja tiltani a Miklósy-színháznál készülöben levő opera- és egyéb paródiákat, minthogy a nemzeti színház, melynek műsora szintén ilyenekből áll, ez által érzékenyen károsodik.

* * *

> Miklósy ellenben eljárását azzal igazolja, hogy a nagyobb bevételek lévén főoka annak, hogy a jelen intendánst a kormány megtartja, a nemzeti színház felvirulása csak bevételeinek csökkenése után várható.

* * *

□ Hirlik, hogy Molnárt visszaszerződtenék a nemzeti színházhoz, ha Orczy bárót meg nem sértette volna. Ez is bizonyítja, hogy Molnár ritka művész, mert ezt sokan próbálták, és csak neki sikerült.

* * *

* P. Szathmáry Károly a Bessenyei-ünnep alkalmából újra fájjalja, hogy ő a nemzet kárára még nincs benn az akadémiában. Majd tartana ő oly felolvasásokat hogy nem százévenként, hanem hetenként kellene megünni az irodalom — fölébredését.

* * *

+ Están bátyánk azon hirre, hogy ő áll az „Arany Trombita“ megett, kijelenti, hogy ő csak egy „Réz Trombita“ megett áll, azt is alig győzi szuszszal.

* * *

* Átkor Imre ismét lapot kezd. Hányadszor, az oly kiszámíthatlan, mint a mily kiszámítható, hogy az „Arany Trombita“ is, valamint minden, a mit ő alapított — Tólvölgyit kivéve — rövid idő mulva vagy beolvad vagy kimulik. Hogy meg nem unja, egyetlennek lenni az összes írók között, a ki mindig „kezdő“ marad! Próbálná egyszer abbahagyni, hogy mondhatnók, hogy — bevégezett író.

* * *

† Különbem nem olyan feltűnő a dolog, ha megdölgöljük, hogy ő bizonyos tekintetben nem csak a lap szerkesztésnek, hanem — az újabb természettudomány szerint — az emberiségnek is kezdetét representálja.

* * *

× Arra a hirre, hogy a pestvárosi képviselő-testületben nem lesz német szó, a „N. Fr. Presse“ annyira megfélekedkezett magáról, hogy szidta a magyarokat, holott senki sem fizette érte.

* * *

†† Prém József egy egy kötetes regényt adott ki — „Önmaga ellen.“

Óriási sajtóhiba

fedeztetett föl a „Reform“-ban. A nevezett lap ugyanis az ujdonságok rovatában közölte a leggazdagabb magyarok névsorát, s a lap élén a magyar népszínházra adakozók neveit. Nagy és sajnos tévedésből történt csak, hogy az első névsor hátul jelent meg, holott a leggazdagabb magyarok névsorának igazság szerint a pesti népszínházra adakozók közt kellene első helyen állni. Elvárjuk, hogy ezen érthetetlen hiba helyreigazítására megteendik a kellő lépéseket a leggazdagabb magyarok. Addig is „kéretnek“ a többi lapok e figyelmeztetés közlésére.

B. J.

Honleányi róklevél,

Tally-hóhó 10.

— Vadász Sporttud honnénémhez. —

Néni édes,

Én is Parkádiában születtem, a róka az én számomra is csóváltatja lombos gerincznyujtványát.

Szt. Hubert ez uszály-hordozójához gyöngéd vonzalommal viseltetem. Miért csak mindig Huber uszályairól ábrádozni?

Nemde?

S ki hordott valaha oly drága hurczot, mint a pascali rókfi?

140,000 forintba került. Nem magának. Ő csak életével fizette meg. De azon Pitt-compániának, melynek angolul Foxhunting a neve.

Vadászni, vadászni!

Nagyravágásom most: egy önejtette róka torkával kebeliteni téli hüvelyemet.

Oh Diána, t: olympusi vadász és szemérmes istennő! Kegyedhez folyamodom. Jövel Endymion, szép pásztorom! Jövel! Hadd rivalgjon a kürt s dobsanjon a föld!

S elővezettetém imádott Boldizsárom lódájából kedves két paripámát.

A kegyetlen, igába fogja a kedveseket!

Zsákot hord a malomba Canca (apja lord Lofantos, anyja Vemhike) és Monyiteur (apja Tököly, anyja Hágglája) vizet hord! Ambrózia helyett búzát, nectar helyett józan kútnedűt!

Szörnyű!

Nemde?

Igen, oh igen!

De zendül a kürt.

Hubert neviben, tali hó, no előre!
Horkanva nyerit Laji büszke csödöre
S ágaskodik, hogy nyeregébe fölül.

Szép Canca ficzánkol alattam ugorva,
Szól kürtje s borul a fővény a bokorra
Huj, Zirza Lajossal a völgybe röpül.

S repülünk. Száguldva rohantunk a nádas felé.
Róka jövel! Hah ott! Az az! Róka! Hajrá!
Kinyujtva farkát, merész szökésekben vágatott el előttünk.

Hajrá! Utána! Tali hó!

A vad megfordult s a falu felé iramodott. Mi utána. Pórfik és népnők bámulva néztek utánunk. Amazok az istent s a teremtést fűzék erélyes hymnuskokba, míg ezek rák-küteget rebegének ránk. Nem volt érkezésem az üdvözlésnek e mindenesetre új és eredeti stylje fölött tünődnöm.

Nem rákot, rókát!

Előre!

Egyszerre kerítés állja utunkat. Mi az egy kerítés? Megvetem azt egész aljasságában s átillanok rajt.

Ah, de nem volt az illanat, hanem puffanat. Canca megbottlott s én — égő alábrával s lángoló arcczal irom ezt — lelendülék paripámról. Endymion merész szökéssel mellém perdült s megmenté azt ami még megmenthető volt. Amit elárultam, sok volt; de a mit mozdulatom gyorsasága által elrejtettem, az még több volt.

Ami az egésznek engeztelő, humoros színezetet ad, az: hogy a mi rókánk farkas volt ugyan — de macska-farkas. Czicza volt, még pedig nő mollnak az ellentéte.

Ne csodálja ezentul, ha a vácricza-utczában macska-farkas és nem rókatorkos bundában fog látni.

Aldagos róküdvözléssel honhuga

Lengenádfalvai Kotlik Zirzabella.

Még egy róka nóta.

Jaj istenem, én teremtöm mit hallok ?
 Erre hajtnak kormánytevő kavallok.
 A négy lábút, ha száz vón is, elfogják.
 A két lábút bár maga van, nem bántják.

Tulajdonos és felelős szerkesztő : CSICSERI BORS. (kótsas-utca 24. sz.)

Mai számunkhoz van mellékelve Ráth Mór új kiadásairól szóló nagy könyvjegyzéke, mely igen sok ünnepi ajándékokra alkalmas díszműveket is tartalmaz, és melyre a t. közönség különösen